

Arrest

**nr. 151 328 van 27 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 januari 2013 een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 11 maart 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 16 oktober 2013 in kennis gesteld.

1.3. Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.01.2013 werd ingediend door :

E.(...) B.(...), Y.(...)

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op (...)

adres; (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij al 11 jaar in België verblijft en dat dit een te lange termijn is om hem te verplichten naar zijn land van herkomst terug te keren en daar de aanvraag in te dienen. Betrokkene is legaal in België gekomen met een toeristenvisum. Hij heeft echter nagelaten om het grondgebied te verlaten binnen de geldigheidsperiode van zijn visum. Ook werd er op 08.02.2011 aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het is bijgevolg betrokkenes persoonlijke keuze geweest om illegaal in België te verblijven. Hierdoor kan het argument dat betrokkene niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst nadat hij 11 jaar in België verbleven heeft, niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat al zijn belangen in België zijn en dat hij amper contact heeft met zijn land van herkomst. ' Betrokkene toont dit echter niet aan. Het lijkt verder ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene toont dit in ieder geval niet aan.

Betrokkene verklaart dat er van hem niet verwacht kan worden dat hij zich opnieuw elders gaat vestigen omdat hij hetzij op een (tijdelijk) officiële manier, hetzij op een officieuze maar in de praktijk gedoogde manier in België heeft verbleven, dit zonder ooit in aanraking te zijn geweest met de politionele of gerechtelijke overheden of zonder iemand op enigerlei wijze last te bezorgen. Het principe wordt echter gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is geweest met de politionele of gerechtelijke overheden of dat betrokkene nooit iemand last bezorgd heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beweert dat indien hij België zou moeten verlaten, dit hem een onoverkomelijk nadeel zou opleveren. Betrokkene legt hiervoor echter geen bewijsstukken neer die deze bewering zou kunnen staven. Het is aan betrokkene om dit aan te tonen. De loutere vermelding dat een terugkeer naar Marokko hem een onoverkomelijk nadeel zou opleveren volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene haalt aan dat hij zijn hebben en houden dient achter te laten bij een terugkeer en dat hij dus zijn bindingen met België moet doorknippen en zo zijn integratie verliezen. Betrokkene verklaart dat dit een onevenredigheid zou betekenen tussen de belangen van betrokkene en het door hem geleden nadeel enerzijds, en de belangen van de Staat anderzijds. Betrokkene toont dit echter niet aan. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden. Verder dient opgemerkt te worden dat het hier enkel gaat over een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De advocaat van betrokkene is van mening dat betrokkene een zodanige integratie heeft opgebouwd dat deze eveneens in de ontvankelijkheidsfase zou moeten worden onderzocht. Echter behoren de elementen van integratie tot de gegrondheid en niet tot de ontvankelijkheid. "Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (RvS 9 december 2009, nr 198.769) Deze elementen kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 11 maart 2013 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan eveneens op 16 oktober 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten"

In uitvoering van de beslissing van L.(...) M.(...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

E.(...) B.(...), Y.(...)

geboren te (...) op (...), nationaliteit Marokko

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië", tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

- 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

- 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.09.2012, aan betrokkene betekend op 23.11.2012

Inreisverbod

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar in volgende gevallen:

- 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.09.2012, aan betrokkene betekend op 23.11.2012"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat in de tweede bestreden beslissing is vervat.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

3.3. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222 969). Volgens de verwerende partij getuigt verzoeker niet van het rechtens vereiste belang omdat hij het voorwerp is van eerder uitgevaardigde bevelen om het grondgebied te verlaten die definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn.

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker inderdaad reeds eerder, met name op 8 februari 2011, op 23 november 2012 bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) werden betekend. Het beroep tegen het bevel van 22 november 2010, dat werd betekend op 8 februari 2011, werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 29 april 2011 (RvV 29 april 2011, nr. 60 782). De eventuele vernietiging van onderhavig bevel kan verzoeker dus geen bijkomend voordeel verschaffen aangezien hij nog steeds gevolg moet geven aan de eerder verstekte bevelen om het grondgebied te verlaten. Ter terechtzitting werd de aanwezige raadvrouw geconfronteerd met de vaststelling dat zij geen belang meer heeft bij haar beroep en zij stelde zich op dit punt naar de wijsheid van de Raad te gedragen. De door de verwerende partij opgeworpen exceptie wordt door verzoeker niet weerlegd.

Het beroep is niet ontvankelijk wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang voor zover het gericht is tegen de bevelscomponent van de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, voert verzoeker de schending aan van van *“de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”*, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

(...)

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel:

In de zesde alinéa van de motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" gelijk met "een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel".

Op deze wijze wordt het begrip "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet miskend, nu dit niet vereist dat de in België verblijvende aanvrager van een verblijfsmachtiging een "ernstig of moeilijk te herstellen nadeel" zou aantonen, doch wel "buitengewone omstandigheden".

Verzoeker verwijst naar vaststaande rechtspraak welke aanvaardt dat het voldoende is om aan te tonen dat, met inachtnaam van alle omstandigheden, een aanvraag in het buitenland een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (RvS. nr. 60 962 11 juli 1996 TVR, 1997,385).

Door de door verzoeker aangehaalde elementen te toetsen aan het veel enger en uit het schorsingscontentieux afkomstig critérium van het ernstig of moeilijk te herstellen nadeel, miskent de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en in het bijzonder het aldaar gehanteerde critérium van de buitengewone omstandigheden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

In de bestreden beslissing wordt voorgehouden dat de elementen met betrekking tot de integratie van verzoeker niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, m.a.w. dat deze elementen niet kunnen worden aangenomen als buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris behoren deze elementen (uitsluitend) tot de gegrontheid en niet tot de ontvankelijkheid.

Nochtans kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658 13 januari 2000).

Door de door verzoeker aangehaalde elementen van duurzame lokale verankering en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Verzoeker meent te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland\ alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60 962 11 juli 1996 TVR. 1997, 385)

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997 29) Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat deze elementen effectief werden onderzocht in het kader van de beoordeling van de "buitengewone omstandigheden" en de ontvankelijkheid van het verzoek.

Terzake dient een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds het onvoldoende of te licht bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, en hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich tot het laatste heeft beperkt, hetgeen een schending uitmaakt van artikel Vreemdelingenwet en het daarin vervatte begrip van de buitengewone omstandigheden.

Minstens wordt de bestreden beslissing op deze wijze niet afdoende gemotiveerd.

Het dient eveneens te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen definitie bevat van het begrip "buitengewone omstandigheden" noch een omschrijving of opsomming geeft van de elementen die tot de "gegrondheid" zouden behoren.

Nergens wordt door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gesteld dat aangevoerde elementen van integratie (uitsluitend) tot de gegrondheid van de aanvraag zouden behoren en derhalve met dienen te worden onderzocht in het licht van de buitengewone omstandigheden.

Verzoeker merkt overigens op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in §2 vier elementen opsomt die niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard zodat de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard.

Deze opsomming maakt echter geen melding van elementen van integratie of lang verblijf zodat op grond van de wet geenszins kan worden besloten dat deze elementen a priori dienen te worden uitgesloten van het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden en de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Indien dit de wil van de wetgever zou zijn geweest, zouden deze elementen vermeld zijn geweest in de opsomming van artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet.

Door aldus te oordelen voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris zelf voorwaarden toe aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor deze wetsbepaling wordt geschonden en de bestreden beslissing niet op behoorlijke wijze met redenen wordt omkleed."

4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

4.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekende partij zich steunt op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing ligt, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kan dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

4.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.5. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van het geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.6. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 9 januari 2013, die in het administratief dossier werd opgenomen, blijkt dat verzoeker het volgende inriep als buitengewone omstandigheden:

“Buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet zijn niet te herleiden t t het begrip “overmacht standpunt dat ook verwoord werd in de Ministeriële Omzendbrief dd. 9 oktober 1997

betreffende de toepassing van art. 9§3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14 november 1997.

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR. 1997, 385)

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998).

Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (Rv.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29).

Verzoeker meent zich te kunnen beroepen op de volgende buitengewone omstandigheden die hem verhinderen het verzoek tot machtiging tot langdurig verblijf in te dienen via de Belgische diplomatieke post in Marokko:

Verzoeker kwam in 2002 het Rijk binnen in het bezit van een officieel paspoort

Inmiddels verblijft hij reeds elf jaar ononderbroken in België en heeft hij zich hier goed geïntegreerd.

Dit is een te lange termijn is om hem alsnog te verplichten naar zijn land van herkomst terug te keren en aldaar desgevallend een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post.

Bovendien heeft verzoeker zich intussen in België gevestigd en is hij hier volkomen geïntegreerd zodat er sprake is van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen.

Verzoeker heeft al zijn belangen in België en heeft amper nog enig contact met zijn land van herkomst, zodat hij inmiddels België als zijn thuisland is gaan beschouwen.

Redelijkerwijze kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij zich opnieuw elders zou gaan vestigen, precies omdat hij, hetzij op een (tijdelijk) officiële manier, hetzij op een officieuze maar in de praktijk gedoogde manier in België heeft verbleven gedurende een ruime periode, dit overigens zonder ooit in aanraking te zijn geweest met de politionele of gerechtelijke overheden of zonder iemand op enigerlei wijze last te bezorgen.

Indien verzoeker ingevolge een beslissing van de Belgische Staat het grondgebied van het Rijk zou dienen te verlaten, zou dit hem een onoverkomelijk nadeel opleveren.

Waar verzoeker zijn hebben en houden zou dienen achter te laten, zijn bindingen met België (sociaal, huur woning, ...) zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoeker en het door hem geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

Het spreekt vanzelf dat wanneer iemand gedurende 11 jaar, zelfs op illegale wijze, in een land verblijft, hij een zodanige mate van verankering heeft opgebouwd dat het bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst waar men al die tijd afwezig is geweest en er zich zelfs voor een beperkte periode te handhaven.

In dit verband dient ook expliciet te worden verwezen naar de elementen van integratie die verzoeker voorlegt en aantoont en welke eveneens bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag dienen te worden betrokken.

In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoeker een buitengewone inspanning zou vragen, zodat hij in de voorwaarden verkeert om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet."

4.7. In een eerste middelonderdeel levert verzoeker kritiek op het feit dat in de beslissing de 'buitengewone omstandigheden' uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet zouden worden gelijkgesteld met het begrip "moeilijk te herstellen ernstig nadeel" waardoor dit begrip zou worden verengd. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing inderdaad met betrekking tot een eventuele tijdelijke verwijdering gesteld wordt dat dit geen ernstig of moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt waardoor dit niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Het loutere feit dat in de kwestieuze overweging uit de bestreden beslissing de term "ernstig of moeilijk te herstellen

nadeel”, die afkomstig is uit het schorsingscontentieux in het administratief recht, wordt gehanteerd om te beschrijven dat verzoeker niet heeft aangetoond dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om een beroep te doen op de voor hem bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in Marokko, betekent niet dat de beslissing op dit punt niet of niet afdoende zou zijn gemotiveerd of dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet hierdoor zou worden miskend. Verzoeker toont immers geenszins concreet aan dat hij door toedoen van zijn verblijfsduur in België bijkomende inspanningen zou moeten leveren om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen conform de definitie die verzoeker zelf in haar middel geeft aan de *“buitengewone omstandigheden”* uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet en die gestoeld is op de rechtspraak van de Raad van State. Verzoekers beweringen hebben in elk geval niet tot gevolg dat de door hem ingeroepen integratie wel degelijk als buitengewone omstandigheden zou kunnen worden aanvaard zodat er geen sprake is van een miskening van dit begrip uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

4.8. In een tweede middelonderdeel beweert verzoeker dat zijn lange verblijf in België en zijn integratie wel degelijk als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanzien. Hieromtrent stelt verzoeker dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen *“enerzijds het onvoldoende of “te licht” bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, (...) hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert, en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag”*. De Raad wijst erop dat de stelling van verweerder dat de door verzoeker aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen weerhouden worden, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State, zoals trouwens in de bestreden beslissing wordt bevestigd. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198 769). Deze passage wordt trouwens letterlijk in de beslissing geciteerd. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, worden de elementen van verblijf en integratie niet zonder meer als irrelevant afgewezen, maar wordt gesteld dat deze *“behoren (...) tot de gegrondheid en niet tot de ontvankelijkheid.”* Hierin kan geen schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden gelezen.

4.9. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden of dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden derhalve niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

4.10. In een tweede middel, dat gericht is tegen het inreisverbod waarmee de tweede bestreden beslissing gepaard gaat, voert verzoeker onder andere artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht aan. Verzoeker stelt in zijn tweede middelonderdeel het volgende:

“Krachtens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en kan de minister of zijn gemachtigde zich zelfs onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen en omwille van humanitaire redenen.

Uit geen enkel element van de motivering van de tweede bestreden beslissing kan worden afgeleid waarom het in casu nodig is om aan verzoeker een inreisverbod op te leggen met een duur van drie jaar, zijnde de wettelijk voorziene maximumtermijn.
(...)”

4.11. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

4.12. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat verzoeker “geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.09.2012, aan betrokkene betekend op 23.11.2012”, hetgeen het opleggen van een inreisverbod kan rechtvaardigen. Verzoeker lijkt echter te kunnen worden bijgetreden waar hij oppert dat uit de beslissing niet kan worden afgeleid waarom het nodig is om aan hem een inreisverbod op te leggen van de wettelijk voorziene maximumtermijn.

4.13. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“(…)”

Het inreisverbod werd opgelegd op basis van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, omdat er door verzoeker niet werd voldaan aan de terugkeerverplichting.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“(…)”

De bestreden beslissing bepaalt:

“betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.09.2012, aan betrokkene betekend op 23.11.2012”

Verzoeker volhardde in illegaal verblijf weigerde manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat het bestuur besluit haar wettelijke bevoegdheid. te benutten en over te gaan tot een inreisverbod van 3 jaar. (RvV 17 december 2012, nr. nr. 93696)

Verwerende partij heeft de eer te verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 19 maart 2013, nr. 99.256:

‘(…)’

Er bestaat geen twijfel over het feit dat het bestuur wettelijk gezien de mogelijkheid heeft om tot een inreisverbod van drie jaar te beslissen, daar het vaststaat dat verzoeker ressorteert onder artikel 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Hetgeen niet betwist wordt.

(…)”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden. (Rv 5 juni 2012, nr. 82.466)

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat er een wanverhouding zou bestaan tussen haar belangen en de bestreden beslissingen. Er is geen sprake van een schending van het evenredigheidsbeginsel (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekende partij ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Het tweede middel is ongegrond.”

4.14. Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen verwijst naar arresten van de Raad, dient te worden opgemerkt dat deze verwijzing niet dienstig is, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223 525; RvS 16 juli 2010, nr. 5 885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3 679 (c)).

4.15. In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij lijkt voor te houden, impliceert de wettelijke mogelijkheid om een inreisverbod voor maximum drie jaar op te leggen niet automatisch dat dit zonder verdere motivering zou kunnen worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Er kan niet zonder schending van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet worden geoordeeld dat in die beslissing geen specifieke motieven zou moeten bevatten waarom de maximumtermijn voor het inreisverbod werd opgelegd (RvS 29 april 2015, nr. 231 043).

4.16. Aangezien in de bestreden beslissing geen bijkomende motivering kan worden gelezen, is er sprake van een schending van artikel 74/11, §1 in samenhang met de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond waardoor het inreisverbod, waarmee de tweede bestreden beslissing gepaard gaat, middels een vernietiging uit het rechtsverkeer dient te worden gehaald.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden en het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de bevelscomponent van de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft daarentegen een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod waarmee het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de tweede bestreden beslissing gepaard ging. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover dit betrekking heeft op de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en voor zover dit betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 maart 2013 houdende inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN